

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 55/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetího v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **JUDr. Ing. Ivana Šteinerja, PhD.** – súdneho exekútora, IČO 37 913 581, Lipová 7, Nové Mesto nad Váhom, proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 6S/81/2025 z 2. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. decembra 2025 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Napadnuté rozhodnutie navrhuje zrušiť a vec vrátiť správne mu súdu na ďalšie konanie.

2. Sťažovateľ sa správnu žalobou z 21. augusta 2025 domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) č. S-MMSR-008847/2023 z 20. júna 2025, ktorým ministerstvo pozastavilo sťažovateľovi výkon funkcie súdneho exekútora na obdobie od právoplatnosti rozhodnutia do právoplatného skončenia disciplinárneho konania vedeného Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 31D/11/2024. V podanej správnej žalobe zároveň sťažovateľ požiadal správny súd, aby správnej žalobe priznal odkladný účinok podľa § 185 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), pretože napadnuté rozhodnutie malo pre sťažovateľa okamžitý účinok, v dôsledku ktorého nemôže ďalej vykonávať exekučnú činnosť – nebudú mu doručované nové poverenia a v ostatných konaniach bude pokračovať jeho zástupca. Sťažovateľ tak ostal bez akéhokoľvek príjmu, čo má výrazne negatívny dopad najmä na jeho rodinu s troma maloletými deťmi, ale tiež na zamestnancov jeho úradu a ďalšie záväzky s tým spojené.

3. Správny súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľa na priznanie odkladného účinku správnej žalobe zamietol, pretože dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal hrozbu ním tvrdených následkov napadnutého rozhodnutia, keď nepriložil žiadne prílohy preukazujúce ním tvrdenú hrozbu napadnutého rozhodnutia s výnimkou Hlavnej knihy analytickej evidencie. Z tej síce podľa súdu vyplývajú niektoré informácie o majetkovej situácii sťažovateľa, avšak nie všetky (napr. týkajúce sa jeho hnutel'ného a nehnuteľného majetku ako fyzickej osoby či informácie týkajúce sa jeho rodinnej situácie).

4. Uznesením č. k. II. ÚS/55/2026-11 z 28. januára 2026 prijal ústavný súd sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ poukazuje na to, že proti rozhodnutiu ministra o pozastavení výkonu funkcie exekútora nie je prípustný rozklad, preto je právoplatné a vykonateľné doručením. To znamená, že na postavenie exekútora má okamžitý účinok – nemôže vykonávať exekučnú činnosť, nebudú mu doručované ani nové poverenia na vykonávanie exekúcie a v ostatných veciach bude pokračovať jeho zástupca. Odmena sa exekútorovi nevypláca, a ten preto zostáva bez akéhokoľvek príjmu.

6. Keďže mu nebudú vydávané nové poverenia, nebude mať zabezpečený príjem v priemere 7 579,08 eur mesačne, pričom mu naďalej budú vznikať náklady v priemere 11 525,39 eur mesačne (najmä náklady spojené s nájmom priestorov či náklady na mzdy zamestnancov).

III.

Vyjadrenie správneho súdu

7. Správny súd na výzvu ústavného súdu predložil vyjadrenie sudcu spravodajcu JUDr. Róberta Jakubáča, PhD., ktorému bola vec pridelená. V plnom rozsahu poukázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia a na argumentáciu tam uvedenú. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa prekvapivosti záverov uvedených v bode 15 napadnutého uznesenia, uviedol, že ide o všeobecné východiská rozhodovania správneho súdu vo veci návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe.

8. Ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) sa majú v správnom súdnictve aplikovať primerane, a to platí aj pre § 151 ods. 1 CSP. Žalovaný pritom namietal, že sťažovateľ nepreukázal tvrdené spôsobenie závažnej ujmy či hospodárskej, alebo finančnej škody. Ak by sa však aj hypoteticky vychádzalo z toho, že otázka existencie hrozby škody, resp. závažnej ujmy je medzi sťažovateľom a žalovaným nesporná, a preto je potrebné s ohľadom na § 151 ods. 1 CSP v spojení s § 25 SSP považovať ju za preukázanú, stále bolo vecou správneho súdu, aby posúdil, či hrozba škody, resp. závažnej ujmy, dosahuje intenzitu predpokladanú v § 185 písm. a) SSP. Sťažovateľ podľa správneho súdu nepredložil také prílohy, na základe ktorých by mohol objektívne overiť žalobcom tvrdené následky okamžitého výkonu napadnutého rozhodnutia. S ohľadom na uvedené správny súd navrhuje, aby ústavný súd sťažnosti nevyhovел.

IV. Posúdenie ústavnej sťažnosti

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2008 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Na predbežnom prerokovaní môže uznesením bez ústneho pojednávania odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou [§ 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde].

10. Zo znenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že aj v prípadoch uvedených v tomto ustanovení ústavný súd môže, ale nemusí, podanie, ktoré tieto podmienky nespĺňa, odmietnuť už v rámci predbežného prerokovania. Môže prijať na ďalšie konanie aj takú sťažnosť, kde sú pochybnosti o splnení procesných podmienok konania, avšak nejde o zjavné prípady, ale o prípady vyžadujúce si hlbšie právne posúdenie (prípadne vyjadrenie účastníkov konania či doručenie ďalších podkladov). Zároveň platí, že v prípade, ak ústavný súd dospeje k záveru, že tieto podmienky splnené nie sú, takej ústavnej sťažnosti nemožno vyhovieť (pozri III. ÚS 315/2022).

11. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil plnomocenstvo udelené advokátovi na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. V ústavnej sťažnosti pritom poukazoval na § 35 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 10 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku a argumentoval tým, že je orgánom verejnej moci, ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, a preto nemusí byť v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom.

12. Pokiaľ ide o inštitút povinného právneho zastúpenia, na opodstatnenosť jeho zákonnej úpravy vo svojej judikatúre ústavný súd opakovane upozorňuje a bezvýnimčne na ňom trvá (napr. I. ÚS 57/2013, IV. ÚS 221/2013, III. ÚS 343/2013).

13. Súdny exekútor je v súlade s judikatúrou ústavného súdu (II. ÚS 272/08, I. ÚS 491/2011, II. ÚS 480/2011) štátom určená a splnomocnená osoba na výkon exekúcie, ktorá má v rámci právomoci, ktorú vykonáva, status verejného činiteľa (§ 5 Exekučného poriadku). Právnu úpravou v Exekučnom poriadku preniesol štát časť výkonu svojej moci – špecificky moci súdnej, ktorej súčasťou je aj konanie vykonávacie – na súdnych exekútorov. Nimi sú síce fyzické osoby, avšak táto skutočnosť má význam len právne technický či organizačne inštitucionálny. Z hľadiska funkcionálneho vykonávajú tieto osoby štátnu moc, resp. moc súdnu. Preto ak súdny exekútor vykonáva funkcie, ktoré by inak bol povinný vykonávať štát, resp. súd, je pri výkone zverenej štátnej moci povinný rešpektovať a dbať na základné práva tých osôb, vo vzťahu ku ktorým prenesenú štátnu moc vykonáva; rovnako tak pre tieto osoby musí platiť rovnaký štandard ochrany ich základných práv ako v konaní pred súdmi (II. ÚS 2/2013).

14. V dotknutom správnom konaní však sťažovateľ nevystupuje ako nositeľ verejnej moci, ale ako subjekt, ktorý v rámci svojho slobodného povolania uplatňuje svoje procesné oprávnenia v snahe zvrátiť rozhodnutie súvisiace s otázkou jeho disciplinárnej zodpovednosti. Následok uloženia niektorej z možných sankcií (napr. peňažná pokuta či zbavenie výkonu funkcie exekútora) pri eventúálnom odsúdení za disciplinárne previnenie môže pôsobiť na súdneho exekútora represívne, a teda dosahuje intenzitu podstatného zásahu do jeho podnikateľskej sféry.

15. Navyše, ústavný súd poukazuje na to, že v prípade, ak by súdny exekútor vystupoval ako mocenská autorita, resp. keby sa domáhal ochrany základných práv, ktorých nie je nositeľom, ústavný súd by takéto ústavné sťažnosti zásadne odmietol ako podané neoprávnenou osobou (m. m. II. ÚS 4/2012, III. ÚS 185/2012, II. ÚS 2/2013).

16. Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že sťažovateľ obdobný argument o výnimke z povinného zastúpenia advokátom uplatnil v skôr podanej ústavnej sťažnosti (z 8. októbra 2025), o ktorej rozhodoval ústavný súd v konaní sp. zn. I. ÚS 749/2025. V predošlých konaniach vedených pred ústavným súdom (III. ÚS 62/2017, I. ÚS 547/2017, II. ÚS 604/2017, IV. ÚS 163/2018, II. ÚS 335/2018, I. ÚS 336/2021, I. ÚS 398/2024) bol sťažovateľ zastúpený advokátom a túto zákonnú povinnosť nijako nespochybňoval.

17. Ústavný súd v konaní sp. zn. I. ÚS 749/2025 najskôr vyzval sťažovateľa na predloženie plnej moci, avšak ten zotrval na svojich záveroch a plnú moc nepredložil. Ústavný súd preto uznesením z 18. decembra 2025, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16. januára 2026, ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených v zákone.

18. Výzva vo veci sp. zn. I. ÚS 749/2025 bola sťažovateľovi doručená 4. decembra 2025, teda ešte pred podaním tejto ústavnej sťažnosti (22. decembra 2025). Sťažovateľ si preto musel byť vedomý toho, že jeho argumentácia je problematická a ústavná sťažnosť podaná bez právneho zastúpenia bude ústavným súdom odmietnutá. Ústavný súd vzal do úvahy tiež skutočnosť, že vo veci sp. zn. I. ÚS 749/2025 rozhodol súd ešte v decembri 2025 (s doručením rozhodnutia v priebehu januára 2026), teda sťažovateľ mal aj potom možnosť podanú ústavnú sťažnosť doplniť (vzhľadom na závery vyplývajúce z uznesenia č. k. I. ÚS 749/2025-25). Obdobným spôsobom pritom ústavný súd postupoval aj v inej veci sťažovateľa (I. ÚS 171/2026), kde rozhodoval o jeho ústavnej sťažnosti voči rozhodnutiu najvyššieho správneho súdu v disciplinárnom konaní (rovnako podanej bez právneho zastúpenia), ktorá bola bez výzvy odmietnutá uznesením z 11. marca 2026. S ohľadom na tieto okolnosti ústavný súd nevidel dôvod na opätovné vyzvanie sťažovateľa na odstránenie nedostatku tohto návrhu.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2026

Peter Molnár
predseda senátu